

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάττειται ἐκ τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ'ἔξοχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθείας παραχρῆμα εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ἀπερσίου καὶ ἐκ τῆς Οἰκουμενικῆς Πατριαρχικῆς Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ὀρθοῦ καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐσωτερικῶς:	Ἐξωτερικῶς:	ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1879	Ἐσωτερικῶς Λεπ. 20. Ἐξωτερικῶς φρ. 20. 0,20
Ἐτησία 8,—	Ἐτησία φρ. χρ. 10,—		Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῆνται ἕκαστον Λεπ. 25 (φρ. 0,25).
Ἐξάμηνος 4,50	Ἐξάμηνος 5,50	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ	ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Τρίμηνος 2,50	Τρίμηνος 3,—	ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	Ὁδὸς Ἐβρισιδίου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαγδάκιον
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦσι τὴν 1ην ἰαννουαρίου μηνός.			
Περίοδος Β'—Τόμος 17ος		Ἐν Ἀθήναις, θ' Ὀκτωβρίου 1910	Ἔτος 32ον.—Ἀριθ. 45

ΤΙΑΡΚΟΣ ΚΑΙ ΖΙΝΕΤΤΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANGEL)

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5'. (Συνέχεια)

Περὶλήψις τῶν προηγουμένων:— Ὑπὸ τῶν Γάλλων συνομοσπῶν πρόκειται τώρα νὰ γίνῃ ἡ τολμηρὰ ἀντικατάστασις τοῦ μικροῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης διὰ τοῦ μικροῦ Ναπολέοντος Κορμά. Εἰς τὸ πάριον τῶν ἀνακτόρων τοῦ Σεμπρόν, πλησίον τοῦ τυρολικοῦ οἴκου καὶ τῆς καλῆς τοῦ Ροβινσώδου Κροῦσου μὲ τὸ ὑπόγειον, ὁ Λουδοβίκος Κορμάς, ἡ σύζυγός του Λευκοθέα καὶ ὁ μικρὸς Ναπολέον, μετρημισμένοι μὲ κηπουρικὰς ἐνδυμασίας, περιμένον τὴν κατάλληλον στιγμήν διὰ νὰ ξεγυλίσουν τὸν αὐστριακὸν φρουρὸν τοῦ οἴκου καὶ νὰ κρυφθοῦν εἰς τὸ ὑπόγειον. Ὁ Τίαρκος διευθύνει τὸ κίνημα.

Ὁ Τίαρκος ἐπέστρεψεν εἰς τὴν θέσιν του παρὰ τὴν εἰσοδὸν τοῦ ὑπογείου. Ἐξάσκησε τὸ φύλλωμα τοῦ θάμνου διανοίγειται καὶ ὁ συντάγματάρχης τρέχει σπρώχνων τὸ ἀμαξάκι του... Πάσι! Πρὶν στραφῆ ὁ στρατιώτης, ὁ Κορμάς ἔγινεν ἀφαντος εἰς τὴν τρύπαν.

Θὰ ἐπιτύχη, τὸ ἴδιον καὶ ἡ Λευκοθέα;

Ἡ σύζυγός τοῦ συνταγματάρχου εἶνε εὐκίνητος καὶ ἐπιδεξία. Σηκώνει τὸν μικρὸν Ναπολέοντα εἰς τὴν ἀγκαλίαν της, καὶ τὴν στιγμήν τοῦ ὀφρυῶς κάμνει τὴν στραφῆ του, ἐκείνη ἐξορμᾷ, τρέχει καὶ ὅπως πρὶν ὁ σύζυγός της, χώνεται ἀμέσως εἰς τὸ προστατευτικὸν ὑπόγειον.

Οἱ τρεῖς συναρπάται εἶνε τώρα ἐνυμνῶναι. Τὸ πρῶτον μέρος τοῦ ἐγχευρήματος ἐξετελέσθη αἰσίως.

Εἰς τὴν δροσερὰν σκιάν τοῦ ὑπογείου ὅπου εὕρισκοντο ἀσφαλεῖς καὶ χαράζονοι, ὁ Τίαρκος ἐξήγαγεν ἀπὸ τὴν Λευκοθέαν τὴν ὁδὸν νὰ φιλήσῃ τὸν μικρὸν Ναπολέοντα, ὁ ὁποῖός ἔλ' αὐτὰ τὰ εὕρισκε πολὺ διασκεδαστικά καὶ ἔλεγε κρῶδων τὰς μικρὰς του παλάμας:

— Παίζουμε κρυφτό... Δὲ θὰ μᾶς βροῦνε!

Ἡ Λευκοθέα παρεθέρη μὲ τρυφερότητα τὴν χάραν τοῦ παιδιοῦ της.

— Φθάνει νὰ μὴ τοῦ κάμουν κανένα κακὸ οἱ Αὐστριακοὶ! εἶπε πρὸς τὸν σύζυγόν της.

Ὁ Κορμάς τῆς ἔπιασε τὸ χεῖρ καὶ μὲ συζητήσιν ἀπεκρίθη:

— Ὅχι, Λευκοθέα μου, σοῦ εἶπα,

περιέργειαν τὸ ὑπόγειον ὅπου εὕρισκοντο.

— Ὡραία εἶνε, ἔλεγε. Μὰ γιατί ἐστὶ σκοτεινὰ; Δὲν πάμε καλλίτερα ἀπάνω, ποῦ εἶνε φῶς; Εἶδα κάποι ὠραίες πεταλοῦδες μὲ κόκκινα φτερά.

Τὴν στιγμήν ἐκείνην ἠκούσθη μακρόθεν ἤχος κώδωνος.

— Δέκα ἡ ὦρα, εἶπεν ὁ Τίαρκος, κτυποῦν γιὰ τὸ πρόγευμα! πρέπει νὰ σὰς ἀφίσω. Περιμένετε ἐδῶ ἡσυχᾶ. Δὲν ὑπάρχει κίνδυνος, κανεὶς δὲν θὰ σὰς ἐνοχλήσῃ. Στάς πέντε, ἴσως στάς ἕξ, γιατί ἡ νύκτα θὰ εἶνε βοηθός μας, ἐλπίζω νὰ σὰς φέρω τὸν Βασιλέα τῆς Ρώμης. Χαιρετε!

Ὁ νεαρὸς βοηθὸς ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ ὑπόγειον καὶ ἐπέκασε τὴν εἰσοδὸν του μὲ μίαν μεγάλην πέτραν καὶ μὲ πράσινα χόρτα. Κατοπιν ἐπήγεν εἰς τὸ παλάτι, νὰ προειματίσῃ κατὰ τὸ σῆμα μὲ τοὺς θαλαμηπόλους καὶ τοὺς κατωτέρους αξιωματικούς, οἱ ὁποῖοι ἦσαν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης καὶ τῆς Αὐτοκρατορίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 6'.

Ὁ ΠΟΝΟΚΕΦΑΛΟΣ ΤΗΣ ΜΑΜΜΑ - ΚΙΟΥ

— Ὅχι, Ὑψηλότατε!... Δὲν θὰ πάμε σήμερον εἰς τὸ σπίτι τοῦ Ροβινσώδου... Εἶνε πολὺ ἀργά.

— ὦ, μαμμά - Κιού!... Σὰς παρακαλῶ!... Ἀς πῶμε καὶ σὰς ὑπόσχομαι νὰ εἶμαι πολὺ φρονιμος, καὶ νὰ σὰς πῶ ἄλλο εἶκοσι γερμανικὰς λέξεις χωρὶς νὰ κάμω λάθος.

Ὁ διάλογος αὐτὸς ἐγένετο περὶ τὴν κέρπηκην ἀπογευματινὴν εἰς τὴν ταράτσαν τῶν ἀνακτόρων τοῦ Σεμπρόν, μεταξὺ τῆς κυρίας Μοντεσκιού καὶ τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης. Γύρω των ἐστέλεον εὐσεβάστως ὅλα τὰ μέλη τῆς μικρᾶς αὐλῆς: ὁ αὐστριακὸς σταυλάρχης, ἡ κυρία Μαρσάν, οἱ δύο θεράποντες οἱ κρατοῦντες τὰ παιγνίδια καὶ τὸ ἐπανωφῆρὸν τοῦ μικροῦ Βασιλέως, οἱ στρατιῶται τῆς τιμητικῆς συνοδείας, θαυμάσιον παραβινοφόρον μὲ

αἱ εἰς φρουρὸς ἐδημάτιζεν εἰς ὀλίγων μέτρων ἀπόστασιν... (Σελ. 360, στ. γ')

κανένα κακὸ δὲν θὰ πάθῃ. Ἐνα παιδάκι τόσο μικρὸ διαφεύγει κάθε τιμωρία. Ἐπειτα, ἂν ἐπιτύχη τὸ κίνημά μας, ἐγὼ θὰ ὑπαγορεύσω τοὺς ὅρους μου εἰς τοὺς Αὐστριακοὺς καὶ γρήγορα θὰ σὰς ἀποσπάσω καὶ τοὺς δύο ἀπὸ τὰ χεῖρια των. Ἄν δὲν ἐπιτύχη πάλι...

Ὁ αξιωματικὸς ἐτελείωσε τὴν φράσιν του μ' ἕνα νεῦμα, τὸ ὁποῖον ἔλεγε: «Τὸ καθήκόν μας θὰ κάμωμε» δὲν ἀπερώσαμε τὴ ζωὴ μας εἰς τὸν Αὐτοκράτορα;»

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ μικρὸς ἐξηκολούθει νὰ γελᾷ διὰ τὸ κρυφτό, ἐξετάζων μὲ

περιωπίας περικεφαλαίας, και τέλος ο φίλος μας Τιάρκος, ο οποίος υπό προσηγορικήν απάθειαν έκρυπτε το ενδιαφέρον, με το όποτον παρακολούθει την σκηνήν.

Το μέλλον της Γαλλίας, της Ευρώπης ίσως, εξηράτο από την απόφασιν την οποίαν θα έλαμβανε την στιγμήν εκείνην η κυρία Μοντεσκιού...

Ευτυχώς ο μικρός Βασιλεύς δεν είχε θυμώση παρεκάλει μόνον μ' ευγένειαν, με χάριν. Είς τους θυμούς του, εις το πείσμα του, αντίστατο συνήθως ή αυστηρά παιδαγωγός εις τον χαριτωμένον όμως εκείνον μορφασμόν, που έκαινε το προσωπάκι του όταν παρεκάλει, κανείς δεν ήμπορούσε νάντισταθη.

Ο μικρός Βασιλεύς εξηκολούθει να παρακαλή, θωπεύων την χειρα της κυρίας Μοντεσκιού :

— Σας πονεί το κεφάλι, μαμμά-Κιού; της έλεγε γι' αυτό λοιπόν πρέπει να πάμε στο σπίτι του Ροβινσώνας. Θα εξαπλωθήτε στη μεγάλη πολυθρόνα, κοντά στη δεξιά-

« Σηκίνει τον μικρόν Ναπολέοντα εις την αγκαλιάν της... » (Σελ. 365, στ. α'.)

νή, και θα κάνετε νάνι-νάνι. Εγώ με τον Τάκο θα πάρωμε την τρύπα. Σήμερα θα τη φθάσωμε ως το υπόγειο... Αλήθεια, Τάκο ;

— Μάλιστα, Υψηλότατε, απεκριθη ο Τιάρκος. Ο Παρασκευάς θα τελειώση την τρύπα και τότε οι άνθρωποφαγοί θα την πάρουν για καλά.

— Νά, ακούτε, μαμμά-Κιού ; ... Λοιπόν ;

— Καλά, ειπεν η παιδαγωγός, αφού επιμένετε τόσο, Υψηλότατε, ως πάμε στο σπίτι του Ροβινσώνας !

— Τ' αμάξια να μείνουν ! διατάξεν ο σταυλάρχος ένα των υπηρετών.

Ο Τιάρκος ανέπνευσεν εκ βαθέων. Τῷ εφάνη ότι τεράστιον βάρος αφηρέθη από το στήθος του' όλιγον έλειψε να πηδήση από την χαράν του, αλλ' έκρατήθη.

Η συνοδεία εξεκίνησε πεζή προς τον τυρολικόν οικίον, ακολουθούσα τας σκιερὰς δειδροστοιχίας του πάρκου.

Ο μικρός Βασιλεύς, όλος χαρά δια την νίκην του, έτρεχεν, έγελοῦσε, έτραγουδούσεν εις όλον τον δρόμον. Κάπου-κάπου επέστρεφε προς την παιδαγωγόν και την παρεκάλει να τον φιλήση, το όποτον εκείνη έκαινε με την μεγαλητέρα ευχαρίστησιν.

Όταν εφθασαν εις τον λόφον, ο ήλιος

εφύσκατο σχεδόν εις τον ορίζοντα, διότι ήτο φθινόπωρον κ' εβράδευε γρήγορα.

— Παιξτε τώρα, Υψηλότατε, ειπεν η κυρία Μοντεσκιού προς τον μαθητήν της, γιατί δεν θα μείνωμε πολύ.

— Ναι, μαμμά-Κιού' μόνον όσο χρειάζεται για να τελειώσωμε την τρύπα, απεκριθη ο μικρός Βασιλεύς, ο όποτιος έσπευσε να εισέλθη με τον Τιάρκον εις την καλύβην, όπου εφύρασαν άμέσως την προβαίαν του Ροβινσώνας και έπηρε την περιφημην όμβροελλαν.

Ο Τιάρκος όμως δεν περιεβλήθη τόσον γρήγορα την στολήν του Παρασκευά.

Μπαράδο, Παρασκευά !

Από το παραθύρακι της καλύβης, εκύτταζε τι κάμνουν οι άνθρωποι της συνοδείας. Είδε τον σταυλάρχην βυθίζω εν ον εις την ανάγνωσιν μιας εφημερίδος, ή όποια φαίνεται τον ενδιέφερε πολύ. Οί ύπνρέται έποκοθετήσαν αδιαφόρως εις τας συνήθεις των θέσεις πλησίον των δένδρων, και οι στρατιώται έπαχθησαν φρουροί περίξ του τυρολικού οικίου, άφίνοντες ευτυχώς ελεύθερον το έδαφος, το όποτον εξεστεινέτο μεταξύ του υπογείου και της οικίας του κηπουρού.

Όσον δια την μαμμά-Κιού, ή όποια ώρισμένως είχε δυνατόν πονοκέφαλον, αυτή ήκολούθησε την συμβουλήν του μικρού Βασιλέως και εκάθησεν εις την μεγάλην πολυθρόναν, άφ' όπου ήμπορούσε να επιβλέπη τον μαθητήν της.

Αλλά πρέπει να υπέφερε πολύ, διότι μετ' όλιγον εσθρήριζε την μεν κεφαλήν επί του άγκωνος της, τον δε άγκώνα επί του βραχιόνος της πολυθρόνας, και αφού ειπεν εις την κυρίαν Μαρσάν να την αντικαταστήση, έκλεισε τα μάτια.

— Λαμπρά ! εφίθυρσεν ο Τιάρκος, ο όποτος είχε παρακολουθήση προσεκτικώς όλην αυτήν την σκηνήν' έχομε καλή τύχη !

Έπρεπεν ίσως τώρα να εξηγήση εις τον μικρόν Βασιλέα την συνωμοσίαν, την όποιαν έκαιναν δια να τον αναδιβάσουν εις τον θρόνον. Θα την έννοούσεν όμως ; Θα εφαινετο πρόθυμος να κάμη ό,τι θα τῷ εζήτουσαν ; Αν εφώναζεν, αν έκραζε βοήθειαν ; Ο Τιάρκος έπροτίμησε την πανουργίαν.

Υψηλότατε, τῷ ειπεν έτοιμάσα σήμερα ένα καινούργιο παιγνίδι.

— Μπα ! έκαιμεν ο μικρός, κάπως άνησυ-

χίας' ώστε δεν θα παίξωμε Ροβινσώνα ;

— Ναι, εξηκολούθησεν ο νεαρός βοημός, αλλά θα μάς εχρειάζοντο και μερικά άλλα πρόσωπα για να κάμουν τους αγρίους.

Ο μικρός Βασιλεύς εφάνη δυσηρεστημένος.

— Όχι, ειπεν' εμείς οι δύο... πάμε στο υπόγειο.

— Άμέσως... σās λέγω όμως ότι θα ήταν ωραιότερα αν είχαμε και άλλους. .

Α, νά, φωνάζτε την κυρία Μαρσάν.

Ο μικρός συγκατετέθη και εξελθών από τον οικίον, εφώναζεν επίτακτικώς :

— Κυρία Μαρσάν ! έλατε να παίξετε μαζί μας !

Η κυρία Μαρσάν, εύπειθής πάντοτε και εις τας έλαχίστας επιθυμίας του υιού του Αυτοκράτορος, έσπευσε να σπικωθή και διηυθύνθη προς την καλύβην.

Όταν εφθασε πλησίον της μεγάλης τρύπας, εδίστασε, μη γνωρίζουσα από που να περάση. Αλλ' ο Τιάρκος έπρόσεχε και εδειξεν εις την αγαθήν γυναίκα την σανίδα, νεύων ότι ήμπορούσε να πατήση επάνω.

Η κυρία Μαρσάν αναβαίνει, προχωρεί... εζαφνα ακούεται κράξιμα και η κυρία Μαρσάν κατρακυλά εις την τρύπαν.

Η πρόχειρος γέφυρα, ή κρινοισθείσα υπό του Τιάρκου, είχε υποχωρήση.

Ο νεαρός βοημός ρίπτει βλέμμα ταχύ προς την συνοδείαν. Κανείς δεν έκινήθη. Η κυρία Μοντεσκιού κοιμάται, ο σταυλάρχος αναγιώσκει, οι στρατιώται ρευδάζουν. Κανείς δεν άντελήθη το συμβάν.

— Τώρα εμπρός ! θάρρος ! συλλογίζεται ο Τιάρκος' δια τον Αυτοκράτορα !

Όρμά, σηκίνει τον βασιλέα της Ρώμης εις την αγκαλιάν του και τρέχει προς το υπόγειο.

Ο μικρός νομίζει ότι άρχισε το παιγνίδι και φωνάζει γελάιν :

— Μπαράδο, Παρασκευά, μπαράδο !

Ο Τιάρκος εισέρχεται εις την σήραγγα και άφίνει τον βασιλόπαιδα εις χείρας του Λουδοβίκου Κορμά, ο όποτος ανέμενεν εκεί.

— Γδύστε τον ! παραγγέλλει χαμηλόφωνως ο νεαρός βοημός' θα γυρίσω άμέσως.

Έπιστρέφει τρέχων εις την κυρίαν Μαρσάν, ή όποια εφώναζεν από τα βαθιά του λάκκων, και σφαγίζων αποτόμως το στόμα της με την χείρά του, της λέγει ασθμαίνων :

— Σιωπάτε και ακολουθείτε με !

Χωρίς νάναμεινη την απάντησιν της, αρπάζει την δυστυχή γυναίκα από την μέσην και την σπρώχνει αστασιμένην προς την είσοδον του υπογείου. Εκείνη άρνείται να εισέλθη εις την στενήν σήραγγα, θέλει νάντισταθη' αλλ' ο κίνδυνος δεκαπλασιάζει τας δυνάμεις του νεα-

ρού συνωμότου. Σπύρει και σπρώχνει την γυναίκα, της όποίας εξακολουθεί να καταπνίγη τας κραυγάς.

Έπιτέλους εφύσκονται όλοι μαζί εις το υπόγειο. Δεν χρειάζονται πλέον κροσχήματα.

— Κυρία, λέγει ο Λουδοβίκος Κορμάς προς την κυρίαν Μαρσάν, ήσυχάστε, δεν θα πάθετε τίποτε' πρέπει όμως να μάς δώσετε άμέσως το φόρεμά σας και το καπέλο σας !

— Γρήγορα, προσθέτει η Λευκοθέα ξεκουρδώνουσα την καμίζόλα της' ιδού τα φορέματά μου' δώστε μου τα δικά σας.

Η κυρία Μαρσάν ένόησε :

— Θέλετε νάρπάσετε τον υιόν του Ναπολέοντος ; ήρώτησε.

— Μάλιστα, δια να τον πάμε στην πατέρα του.

— Αφού εινε έτσι, κ' εγώ είμαι δική σας.

Έκπληξίς μεγάλη εξωγραφήθη επί του προσώπου των συνωμότων εις το απρόβλεπτον άκουσμα. Αν ή γυναίκα εκείνη εγίνετο σύμμαχος των, ή επιτυχία ήτο εξησφαλισμένη.

— Μάλιστα, εξηκολούθησεν η κυρία Μαρσάν, ανταλλάσσουσα όλονεν φορέματα με την Λευκοθέαν' επιτέλους βαρέθηκα το επάγγελμα του δεσμοφύλακος που μάς επιβάλλουν εδώ... Έχετε δικηο που θέλετε νάποδώσετε αυτό το παιδί στον πατέρα του... Τον ανάθεσα στην αγκαλιά μου και δεν θέλω να γίνη Αυστριακός. Μάλιστα, είμαι μαζί σας !

Ακούων αυτά τα λόγια, ο βασιλεύς της Ρώμης είχε γίνη κάτωχρος. Η παιδική έκφρασις της φυσιογνωμίας του εξηλείθη, το βλέμμα του εφάνη φωτιζόμενον, τα χείλη του συνεσπάρθησαν, και με απόφασιν, με σταθερότητα πολύ άνωτέραν της ηλικίας του, ήρώτησεν εν τῷ μέσω σιγής γενικής :

— Είνε αλήθεια ότι με παίρνετε για να με πάτε στον πατέρα μου ;

— Βεβαίωτα, απεκριθη ο Λουδοβίκος Κορμάς. Δεν με γνωρίζετε ; Είμαι άξιωματικός του Αυτοκράτορος κ' αυτό μ' έστειλε σε σας.

Ο μικρός εξόρτοςος εδίστασεν άκόμη όλίγον.

— Στη Γαλλία, ήρώτησε, θα είμαι βασιλεύς όπως πρώτα ; Θα με λένε Μεγαλειότατο και θα φορέ τή στρατιωτική μου στολή ;

— Βεβαίως, Μεγαλειότατε !

Ακούσας να τον προσφωνούν πάλιν με αυτόν τον τίτλον, τον όποιον είχε ξεσυνειθιση άφ' όπου άνεχώρησεν εκ Γαλλίας, ο βασιλεύς της Ρώμης έκοκκίνισεν από ευχαρίστησιν.

— Γρήγορα, είπε' πηγαίνετε με στον πατέρα μου !

(Έπιτα συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΣΗΜΑΙΑΣ

Αγαπητοί μου,

ΚΟΥΣΘΗΝΑΝ φέτος παρίσταν δια την έορτήν της Σημαίας εις τα Σχολεία. Είπαν, ότι ήτο πολύ τυπική, πολύ ψυχρά, χωρίς συγκίνησιν, χωρίς ένθουσιασμόν. Και απέδωσαν αυτήν την ψυχρότητα εις το ότι το λογίδριον, το έποικον έκρουνε κατά την τελετήν ο διευθυντής του Σχολείου, εινε ώρισμένον, στερεότυπον. Οί μαθηταί το ήκουσαν και πέσον και πρόπεσον. Το έμαθαν πλέον απέξω : « Έλληνοπαίδες ! ή κυανόλευκος αυτή Σημαία, την όποιαν επιπέσει ο τίμιος Σταυρός, εινε το ιερόν σύμβολον της ήμετέρας πατρίδος ! » Και τα λοιπά, και τα λοιπά... Είνε δυνατόν, έρωτούν, να συγκινήται κανείς άκούων τα ίδια και τα ίδια ; Μίαν φοράν θα συγκινήθη : την πρώτην. Έπειτα θα μείνη ψυχρός. Δια τούτο, γινωματεύουν, ο λόγος δεν έπρεπε να ήτο στερεότυπος. Κάθε διευθυντής Σχολείου να έμμεν ελεύθερος να συντάσση και νάπαγγέλλη μίαν προσφώνησιν, σύμφωνον με την περίστασιν, και κάθε χρόνον διαφορετικήν. Τότε μόνον ή τελετή θα ήμπορούσε να συγκινή τούς μαθητάς κάθε χρόνον...

Τα ήκουσα κ' εγώ αυτά και να σας πω, μου εφάνησαν πολύ παράξενα. Και εν πρώτοις εινε αλήθεια αυτό, ότι ή τελετή της σημαίας δεν σās συνεκίνησε φέτος ; Δεν το πιστεύω ! Είνε άδύνατον να μη συνεκινήθησαν όταν είδατε εις την παράταξιν σας έμφανίζομένην την ιεράν κυανόλευκον ! Είνε άδύνατον να μην κατενύχθητε, όταν ήκούσατε την προσφώνησιν : « Βασιλεῦ ούράνιε, παρακλήτε, το πνεῦμα της αληθείας... » άπαγγελομένην την επίσημον εκείνην στιγμήν. Και εινε άδύνατον να μην ήσθάνθητε παλμούς εις τα στήθη και δάκρυα εις τα μάτια, όταν ο διδάσκαλός σας σās έλεγε : « Τῷ τῶς πτυχάς της άνδρούμενοι, θα όμολογήσετε προς αυτήν τον όρκον του στρατιώτου, θα όρκισθήτε να μην έγκαταλείπετε ποτέ την Σημαίαν, αλλά να θυσιάσετε την ζωήν σας προστακίζοντες Αὐτήν !... » Άδύνατον !...

Τα ίδια λόγια, λέγει, τα ήκούσατε και πέσον και πρόπεσον. Αλλά τί σημαίνει αυτό ; Η προσφώνησις της Σημαίας εινε και αυτή ως μία προσφώνη. Και τα λόγια

των προσευχών εινε πάντοτε τα ίδια. Μήπως εις την Έκκλησίαν δεν τάκούμεν χιλιάκις, στερεότυπα και άπαράλλακτα ; Και όμως κάθε φοράν μάς συγκινούν... Είμπορεί να ισχυρισθῆ κανείς, ότι εινε ψυχρά μία ιεροτελεστία, μία δοξολογία, εν μνημόσυνον, μία παρακλήσις, διότι εισεύρομεν απέξω τα λόγια που λέγει ο φάλλης και ο ιερεύς ; Το ίδιο δεν είμπορεί να εινε ψυχρά και ή τελετή της σημαίας, — πατριωτική ιεροτελεστία και αυτή, — διότι τα λόγια της προσφώνησεως — της πατριωτικής προσευχής — εινε πάντοτε τα ίδια. Απαναντίας μάλιστα, εγώ φρονώ ότι εις αυτάς τας περιστάσεις συγκινούμεθα περισσότερο όταν άκούωμεν τα γνώριμα λόγια, που τα ξεύρομεν απέξω, που τα έσυνειθισαμεν. Είνε πλέον παράδοσις, άνάμνησις, υποβολή. Απαράλλακτα, σās είπα, όπως εις την Έκκλησίαν. Όπως εις το Δικαστήριον, την επίσημον στιγμήν που ο πρόεδρος όρκίζει τούς Ένόρκους, άπαγγέλλων τον ίδιο στερεότυπον όρκον. Όπως άκόμη, φαντάζομαι, εις το άρχαιον έσθητόν, όταν ο τελετάρχος άπήγγειλε τον ίδιο πάντοτε όρκον των αθηναίων εφθόνον : « Ου καταισχυνώ όπλα τα ιερά... »

Νομίζω λοιπόν ότι υπ' αυτήν την έννοιαν, υπ' αυτήν την αντίληψιν πρέπει νάκούουν και οι μαθηταί την προσφώνησιν της Σημαίας : ως μίαν προσευχήν, ή όποια κατ' ανάγκην εινε στερεότυπος. Να μνην είπη κανείς : « Την ξεύρω, άρα εινε περιττόν να την άκούσω ξανά με συγκίνησιν ». Όπως δεν το λέγει αυτό δια καμμίαν άλλην προσευχήν.

Βεβαίως, και ή ιεροτελεστία εις την Έκκλησίαν είμπορεί να εινε ψυχρά όταν λείπη ή πίστις, το θρησκευτικόν αισθήμα. Και ή έορτή της Σημαίας είμπορεί να εινε ψυχρά, όταν λείπη ή πίστις, το πατριωτικόν αισθήμα. Αλλ' εινε δυνατόν να λείπη αυτό από άγνάς καρδίας Έλληνοπαίδων ; Δεν το πιστεύω ! Δια τούτο και δεν έπίστευσα ότι ή εφετηνή τελετή εις τα Σχολεία εγίνε με ψυχρότητα, χωρίς συγκίνησιν κ' ένθουσιασμόν. Γι' έλετε και σεις που παρευρέθητε ;

Σας άσπάζομαι
ΦΑΙΔΩΝ

ΒΡΕΓΜΕΝΟ ΧΩΜΑ

Ψιχάλλει ακόμα κ' ή βροχή δροσίζει τα φυτά. Το χώμα που και που ραντίζει.

Το βρεγμένο χώμα που ή βροχή ποτίζει, κ' από τ' άνη άκόμα πειό γλυκά μυρίζει.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΩΡΑΪΤΗΣ

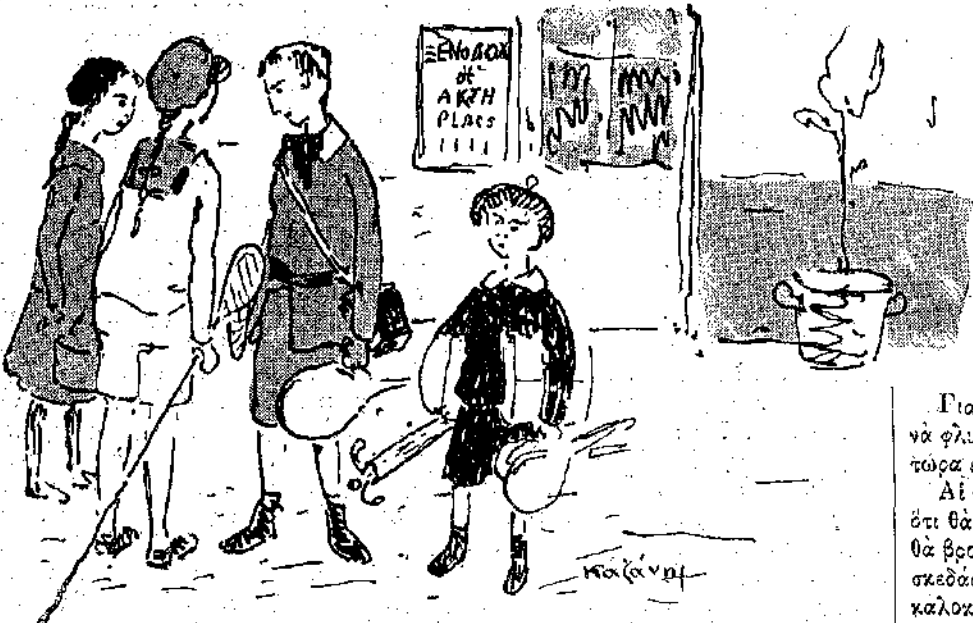
Ο ΧΩΡΙΣΜΟΣ

— Διήγημα —

Τόσο γρήγορα;... Κρίμα!...
 Και ήταν τι ευτυχισμένοι! τι αγώρ-
 στοί! Και διασκεδάσαν τι καλά!...
 Είνε αλήθεια, πώς τες πρώτες ημέρες,
 όταν ακόμη δεν είχαν γνωρισθῆ πολὺ,
 ὄμιλοῦσαν μὲ τὸ σ' ε' ις σάν ξένοι κ' ἀπό-
 ναζεν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον: «Κύριε... Δε-
 σποινίς...» Ἐθιμοταξία, βλέπετε!
 Ἐπειτα ὁμῶς ἔγειναν οἱ πιδ στενοὶ
 φίλοι, σάν νὰ ἐγνωρίζοντο χρόνια.
 Κάθε πρωί, ἕνα μῆνα τώρα, ἔκαρναν

— Φεύγομε τῆ Δευτέρα.
 — ὦ, Κυρία, ὀκτώ 'μέρες ἀκόμη!...
 Αυτό θὰ μοῦ ἔκαρνε τόση ευχαρίστησι!...
 Σὲς παρακαλοῦμε πολὺ-πολὺ.
 Ἄλλα ἡ ἀπόφασις τῆς Κυρίας εἶνε
 ἀμετάκλητη: Θὰ φύγουν τῆ Δευτέρα!...
 Μετὰ τρεῖς ἡμέρες, μετὰ δύο ἡμέρες,
 αὔριο, σήμερα, τώρα...
 Θὰ πάνε νὰ τοὺς ἀποχαιρετηθῶν.
 Αυτό θὰ τοὺς παρηγορήσῃ λιγάκι;...
 * * *
 Ἡ ἄμαξα θὰ τοὺς πάρῃ ἀπὸ τὸ Ξενο-
 δοχεῖο στὰς ἑνδεκα. Εἶνε δέκα καὶ μισή.

για, ὅπου εἶνε κλεισμένα τόσα πράγματα
 μὲ τόσες ἀναμνήσεις!...
 Ἐπιτέλους, νὰ τοὺς!
 Ὁ Νίκος καὶ ὁ Γεώργιος φοροῦν σποῦ-
 ρες μπλουζες γιὰ τὸ ταξίδι! ἡ Μαρίκα
 ἔχει βάλῃ ζακέτα. Πῶς ἄλλαξαν! Φαί-
 νονται πῶς εἶνε τώρα κιά γιὰ τὴν πόλι...
 Θὰ μοῦν 'ς τ' ἀμάξι, πού θὰ τοὺς πάρῃ
 στὸ Σταθμό. Φιλιούνται, σφιγγοῦν τὰ
 χέρια, χαιρετιοῦνται μὲ τὰ καπέλλα...
 — Νὰ μᾶς γράφετε!... Νὰ μᾶς στέλ-
 νετε κάρτες... Ἐδῶσα τῆ διεύθυνσί μας
 στὸν Παῦλο!... Καὶ καλὴ ἀντάμωσι στὰς
 Ἀθήνας!...
 — Ἐν Ὀκτώβριον!
 — Στὰς δώδεκα Ὀκτωβρίου!
 Στῆ στροφή τοῦ δρόμου τὸ ἀ-
 μάξι ἐξαφανίζεται.
 — Πάμε καὶ μεις στὸ Σταθμό!

«Καλὴ ἀντάμωσι στὰς Ἀθήνας!...» (Σελ. 368, στ. γ')

τὸ μπάνιο τους μαζί. Καὶ τὴν ὥρα πού
 ἔφευγαν, αὐτοὶ γιὰ τὸ σπίτι, ἐκεῖνοι γιὰ
 τὸ ξενοδοχεῖο, ὁ Παῦλος τοὺς ἔλεγε:
 — Ἐλάτε νὰ μᾶς πάρετε τὸ ἀπόγευμα.
 Θὰ εἶς περιμένουμε ὡς τὰς πέντε.
 Εἰς τὰς τρεῖς, ἀπέξω ἀπὸ τὸ σπίτι,
 ἀντηχοῦσε ἡ περιπόθητη πρόσκλησις:
 — Παῦλε! Ἀγλαία! Ἀνδρέα! Ἐρ-
 γεσθέ!
 Ὁ Παῦλος, μὲ τὸ βλέμμα, ἀρωτοῦσε
 τὸν πατέρα του. Καὶ ἡ ἀδεια ἐδίδετο ἔχι
 μὲ πολλὴ δυσκολία:
 — Καλὰ! πηγαίνετε!... Ἀλλὰ φρό-
 νημα!...
 Ἐπερνούσαν μαζί ὅλο τὸ ἀπόγευμα.
 Τὸ βράδυ, ὅταν ἀπεχωρίζοντο, τοὺς
 ἔλεγαν:
 — Νὰ σηκωθῆτε αὔριο πρωί. Ἐμεῖς
 θὰ εἶμαστε στὴν παραλία ἀπὸ τὰς ὀκτώ.
 Καὶ τι ἐκδρομαί! Τι περίπατοι! Τι
 ψαρεύματα! Τι γεύματα στὸ δάσος! Τι
 παιγνίδια!...
 Εἶχεν ἀναπτύχῃ μεταξὺ τῶν παιδιῶν
 τόση φιλία, τόση οικειότης! Ὅτε ἀδελφία.
 Κρίμα πού ἐμέλλε νὰ διαρκέσῃ, τόσο
 λίγο!
 Τώρα θὰ χωρισθοῦν...

Ἦρέχουν δια νὰ τοὺς προσφάσων. Ἦρέχουν
 δια νὰ μὴ φθάσων πολὺ ἀργά, — καὶ
 φθάνουν πολὺ ἄνωρίς.
 Δὲν πειράζει, θὰ περιμένουν στὸν κῆπο
 τοῦ Ξενοδοχείου.
 Ἐνας κρότος βαρὺς: ἡ ἄμαξα! Συγ-
 κίνησις!
 Καταιβάζουσι τὰ μπαῦλα, τὲς βαλί-
 ζες...
 Ἄ, τί θλιβερά πού εἶνε αὐτὰ τὰ κιβώ-
 τια!

«Φιλιούνται...» (Σελ. 368, στ. γ')

Οἱ μικροὶ ταξιδιωτὰι κωτώ-
 θωσαν νὰνακαλύψων ἕνα βαγόνι
 ἀδειανό. Πιάδων δικαιοματικῶς
 τὲς τρεῖς γωνίας καὶ τὴν τετάρ-
 τη μ' ἕνα δέμα.
 — Φθάνει νὰ μᾶς ἀφίσουν μο-
 νάρχους.

Γιατί ἂν μείνουν μόνοι, θὰ μπορούν
 νὰ φλυαροῦν μὲ ὄλη τους τὴν ἄνεσι. Ἀπὸ
 τώρα εἶνε μισοπαρηγορημένοι αὐτοί...
 Αἱ προετοιμασίαι τοῦ ταξιδιοῦ, ἡ ἰδέα
 ὅτι θὰ ξαναγυρίσων εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅτι
 θὰ βροῦν ἐκεῖ ἄλλους φίλους, ἄλλας δια-
 σκεδάσεις, ὅτι θὰ προσφάσων καὶ λίγη
 καλοκαιρινὸ θέατρον, ὄλ' αὐτὰ, σιγά-σιγά
 διώχνουσι τὴ λύπη τους. Ἦτωσ ἀργότερα
 θὰ θυμῶν καὶ τοὺς φίλους πού ἀφίουν.
 Ἀλλὰ πρὸς τὸ παρὸν...
 — Ὅσοι εἰσθε γιὰ ταξίδι, στή θέσι
 σας! Οἱ ἄλλοι τραβηχῆτε! Θὰ ξεκι-
 νῆσι τὸ τραῖνο!...
 — Μαρίκα! τὸ φουστάνι σου!...
 Ἡ Μαρίκα ἐπέφρασε νὰ τραβηχθῇ
 καὶ ἡ θύρα τοῦ βαγониοῦ τῶν φίλων μας
 ἐκλείσθη, χωρὶς νὰ τῆς πιάσῃ τὸ φου-
 στάνι.

Ὁ δὴγός σφυρίζει. Ἡ ἀτμομηχανὴ
 μουγγρίζει. Τὸ τραῖνο κινεῖται.
 Τῆ στιγμῇ ἐκεῖνη φθάνουν τρέχοντας
 στὸ σταθμό, ὁ Παῦλος, ἡ Ἀγλαία, ὁ
 Ἀνδρέας... Παρατάσσονται ἐπὶ πεζο-
 δρόμο, σείουν τὰ μανδύλια τους, φω-
 νάζουσι:
 — Στὸ καλὸ! Καλὸ ταξίδι! Καλὴ
 ἀντάμωσι!

Ὁ Γεώργιος, ὁ Νίκος καὶ ἡ Μα-
 ρίκα ὄρμουσι στὰ παράθυρα γιὰ νὰ τοὺς
 ἀποκριθοῦν. Τὸ τραῖνο εἶνε τώρα μα-
 κρὰ, ἀλλὰ ὁ ἀέρας φέρνει ἀκόμη 'ς
 ἐκείνους πού μένουσι, τοὺς ἀποχαιρετι-
 σμούς ἐκείνων πού φεύγουσι.

Τώρα τὸ τραῖνο φαίνεται σάν ἀγιο-
 βασιλιάτικο παιγνίδι. Πῶς μπορεῖ,
 ἀλήθεια, τόσα μικροῦτσικο, νὰ μᾶς

παίρῃ τόσα πράγματα καὶ νὰ τὰ πηγαίνῃ
 τόσο μακριὰ!!!
 * * *
 Μελαγχολικά, χωρὶς νὰ προσφέρων
 λέξι, τὰ τρία ἀδελφία γυρίζουσι. Πού θὰ
 πάνε; Στὴν παραλία; Στὸ δάσος; Ὅχι,
 ἔχι! Καὶ ἡ παραλία καὶ τὸ δάσος ἔχουν
 τώρα γι' αὐτοὺς πολὺ θλιβεροὺς ἀναμνή-
 σεις. Γυρίζουσι στὸ σπίτι, ἀνεβαίνουσι καὶ
 κλείνονταί 'ς ἕνα δωμάτιο.
 Τί κάμνουσι ἐκεῖ; Τίποτᾶ. Τί συλλο-
 γίζονται;
 ... «Τὶ ὠραία πού διασκεδάσαμε τὴν
 ἡμέρα πού πήγαμε ἐπὶ τὸ περιβόλι τοῦ Ἀν-
 Γιαννισοῦ! Ἐφάγαμε τὰ ὠραιότερα σῦκα
 καὶ ἤπιαμε τὸ καλλίτερο νερὸ τοῦ κῶ-
 μου!... Ἐπειτα παίξαμε κρυφτό. Ὁ
 Γεώργιος κρύφτηκε στὴν κλιμαρία, κ' ἐπᾶ-

μομας μίαν ὥρα νὰ τὸν βροῦμε... Ἀμὴ ἡ
 Μαρίκα πού ἔχασε τὸ καπέλλο τες στὸ
 ποταμάκι;...»
 — Ἐ, παιδιά! δὲ θὰ κάμετε σήμερα
 μπάνιο;
 — Ὅχι, μπαμπά! Εἶνε τρικυμία.
 — Καλὲ τί λέτε; Ἡ θάλασσα σή-
 μερα εἶνε λάδι. Δὲ θάχετε ὄρεσι, φαί-
 νεται.
 Μπάνιο χωρὶς ἐκείνους;... Ἄ,
 ἔχι σήμερα! Ἀλήθεια πού δὲν ἔχουν
 ὄρεσι.
 Μετὰ τὸ γεῦμα, ἀνοίγουσι τὰ βιβλία
 τους, τὰ τετράδιά τους, καὶ γράφουσι,
 διαβάζουσι ὡς τὰς πέντε. Τὶ ἐξαφνικὴ ἐ-
 πιμέλεια!
 — Φθάνει πιά ἡ μελέτη γιὰ σήμερα!
 Τόσο πολὺ δὲ μελετᾶτε οὔτε τὸ χειμῶ-

να πού ἔχετε σχολεῖο. Πηγαίνετε τώρα
 νὰναπνεύσετε!
 Καὶ οἱ τρεῖς, χαιροπιασμένοι, γιὰ τὴν
 αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκη νὰλληλοπαιή-
 γοροῦνται, περπατοῦν ἐπὶ τὴν παραλία ὡς
 τὸ βράδυ.
 Ἀλλὰ μίᾶ ἀκατανίκητη δύναμις, ἕνας
 μαγνήτης τοὺς τραβᾷ πάντα πρὸς τὸ
 Ξενοδοχεῖον τῆς Ἀκτῆς, ἐκεῖ- ἀπέξω.
 — Νὰ τὸ παράθυρό τους! Λέγει ὁ
 Ἀνδρέας δείχνων ἕνα παράθυρο ἐπὶ δεῦ-
 τερο πάτωμα.
 — Θὰ εἶνε εἰς τὰς Ἀθήνας ἀπόψε εἰς τὰς
 ὀκτώ, ψιθυρίζει ὁ Παῦλος.
 — Ἄχι, πότε νὰ ἔλθῃ Ὀκτώβριος!
 Τὶ λύπη, τί μελαγχολία!...
 Ἄ, ἔχι! οἱ δυστυχέστεροι δὲν εἶνε
 ἐκεῖνοι πού φεύγουσι!...
 (Μίμησις) KIMΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

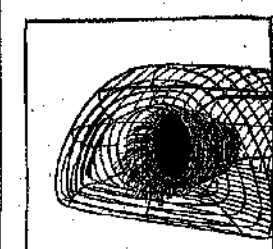
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Ἡ μικρὰ καμηλοπάρδαλις

Ἡ εἰκὼν αὐ-
 τῆ εἶνε ἀπὸ φω-
 τογραφίαν λη-
 φθεῖσαν εἰς τὸν
 Ζωολογικὸν
 Κήπον τοῦ Βε-
 ρολίνου, καθ' ἣν
 στιγμῇ ἕνας φύ-
 λαξ δίδει γάλα
 εἰς μικρὰν καμηλοπάρδαλι, τῆς ὁποίας
 ἡ μήτηρ ἀπέθανε μόλις ἐγέννησε. Κα-
 θὼς βλέπετε, τὸ νεογνὸν ζῶον παίρνει
 χωρὶς δυσκολίαν τὸ μπιπερόν, χαι-
 ρει δὲ ἄκραν ὑγίαιαν καὶ ἐλπίζεται ὅτι
 θὰ ζῆσι.

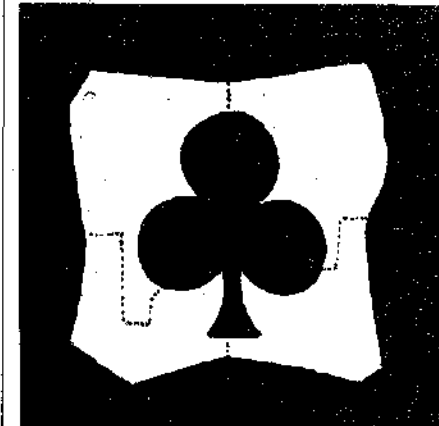
Μητρικὴ πρόνοια

Ἡ μίς Μ.
 Κλάρκ, εἰς τὸ
 Λονδίον, πα-
 ρετήρησε μὲ
 μεγάλην τῆς
 ἐκπληξίν, ὅτι
 τὸ ἀτόμιον μίᾶς
 ποντικῆς παγί-
 δος τὴν ὅποιαν
 εἶχε τοποθετή-
 ση εἰς τὸ ὑπόγειον τῆς, ἦτο φραγμένον
 ἐντελῶς μ' ἕνα μεγάλο βούλωμα ἀπὸ ἄ-
 χυρον. Ἐξήτασε τὸ πρᾶγμα καὶ ἐβεβαιώ-
 θη, ὅτι μίᾶ ποντικίνα εἶχε βουλώσῃ τὴν
 παγίδα, διὰ νὰ μὴν εἰσελθῇ κανὲν ἀπὸ
 τὰ παρῆκτα ποντικᾶκια τῆς καὶ πιασθῇ!

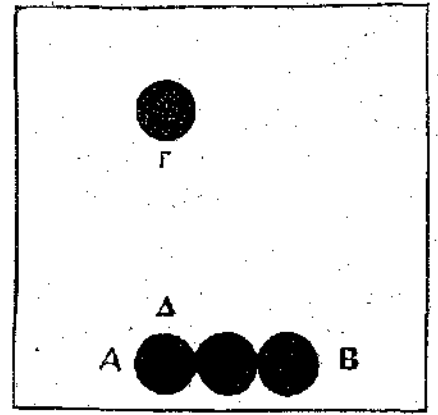
θῆνας, τὰς Ἐσπαρίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν,
 εἰμπορεῖ νὰ σταίῃ τὴν λύσιν τοῦ ἄνω Παιγ-
 νίου εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, ὁδὸς Εὐρύ-
 πιδου), συνοδεύων τὴν ἀποστολὴν του μὲ
 μίαν δεκάραν ἢ μὲ ἕνα δεκάλεπτον γραμ-
 ματόσημον. Τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν λυτῶν
 θὰ δημοσιευθοῦν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσοῦ
 τὸ ὁποῖον ἀποτελεσθῇ ἀπὸ τὰ δεκάλεπτα, θὰ
 ἐγγράφωμεν καὶ πάλιν διὰ κλήρου μερικὸς
 λύτας ὡς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως δω-
 ρεῶν, τὸν πρῶτον κληρωθῆσόμενον δι' ἑν ἔ-
 τος, τοὺς δὲ λοιποὺς δι' ἑξαμηνίαν ἢ τριμη-
 νίαν. (Ἐὰν κληρωθῇ συνδρομητὴς, ἡ συνδρο-
 μὴ του θὰ παραταθῇ).

Λύσις τοῦ Παιγνίου τοῦ 43ου φυλλαδίου

Ἴδου πῶς θὰ συναρμολογηθοῦν τὰ
 τέσσαρα λευκὰ τεμάχια διὰ νὰ σχημα-
 τισθῇ τὸ τρίφυλλον ἢ σπαθί.

Ὀπτικὴ Ἀπάτη

Ποία εἶνε ἡ μεγαλύτερη ἀπόστασις;
 Ἡ ΑΒ ἢ ἡ ΓΔ;
 Ἐκ πρώτης ὄψεως, θὰ ὠρκίζετο κα-
 νείς ὅτι τὸ Γ ἀπέχει ἀπὸ τὸ Δ πολὺ πε-
 ρισσότερον ἀφ' ὅ,τι τὸ Α ἀπέχει ἀπὸ τὸ
 Β. Ἐὰν ὁμῶς μετρήσῃτε πᾶς δύο ἀπο-
 στάσεις ΑΒ καὶ ΓΔ, θὰ ἴδῃτε ὅτι εἶνε
 ἀκριβῶς ἴσαι: δύομιση ἑκατ. τοῦ μέτρου.

Παιγνίον

Ἐσθλήν ὑπὸ τοῦ Λευκοῦ Κρίνου

ρα	δυ	θυσ	ρη	ζα
(σγ)	λυ	λει	δα	τρι
αε	θω	φει	α	κλω
θα	των	τη	δι	α
(αι)	ρωγ	ψω	μαν	(λος)

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ δεκαπέντε αὐ-
 τὰι συλλαβαὶ ὥστε νὰποτελεσθοῦν ἑννεά
 ὀνόματα σημαίνοντα: Μέγαν φιλέλληνα,
 ἀρχαῖον τραγικόν, κριτὴν τοῦ Ἄδου,
 Νίμφην, Μοῦσαν, βασιλίτισσαν, θαλάσσιον
 θεόν, Μοῖραν καὶ περίφημον ἀγαλματε-
 ποῖον.
 Ἀλλοίως: Κάθε συνδρομητὴς, ἀγοραστής
 ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀ-

Οἱ ἀλλασσοντες κατοικίαν
 Συνδρομηταί, παρακαλοῦνται, διὰ νὰ
 μὴ παρασιπτή τὸ φύλλον των, νὰ δηλώ-
 νουσι ἀμέσως τὴν ἑάν των διεύθυνσιν
 εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, ἀποστέλλοντες καὶ
 50 λεπτά διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας
 ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνηθεθα διὰ
 τὴν ἀπώλειαν τοῦ φύλλου.

τισε λοιπόν να κέρως και μερικους άλλους) Πίους-Πατρίς (Έστειλα) Λεροναντοπούλαν (Έχει καλώς) Προκλαύσαν των Πατρών (Έλαβα, εύχαριστώ) Ουρόλενκη Αχιδα (Έστειλα εκ νέου τα ζητηθέντα) Μωρέαν, Αντίβαν των Καρχηδόνιων κτλ. κτλ.

Είς όσας επιστολάς έλαβα μετά την 6 Οκτωβρίου, θάπαντήσω εις τό προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αι λύσεις δεκαί : έξ Αθηνών και Πειραιώς μέχρι της 26 Οκτωβρίου εκ των Έπαρχιών μέχρι της 2 Νοεμβρίου εκ του Έξωτερικού μέχρι της 20 Νοεμβρίου.

[*Ο χάρτης των λύσεων, εκ του οποίου διόν να γράψωσι τις λύσεις των οι διαγωνιζόμενοι κωλύεται εν τώ Ιεραρίω μας εις φακέλλου, άν κάποιος παρείχει 20 φύλλα και τιμάται φρ. 1.]

471. Λεξιγράφος

Αν άρθμητικόν
Με έν ούσιαστικόν
Ο λύτης συνένωσι,
Ανθος πολλόν κοινόν
Ευδής δά φανερώση
*Βοτάλη υπό Νιν. Γ. Σαχέρβεν

472. Μεταγραμματισμός

Βγάλε Ο και βέλε Ι
Και άντι ενός Θεού,
Θά ίδης εις τή σιγμή
Γνωστόν άνθος του άγροδ
*Βοτάλη υπό τή Εκκλησίαν Σκλαβία

473. Δημόδες αίνιγμα

Μάρμαρο μαρμαρωτένιο.
Μαρμαρένιο και χυτό
Έχει μέσα μαύρα φόρια
Και γλυκό-γλυκό-νερό.
*Βοτάλη υπό τής Τραπεζαρείας

474. Πυραμίδ

Οι σταυροί πόλις τής Ελλάδος
= Πρόδοσις,
= Δημητριακόν,
= Πόλις τής Ελλάδος.
*Βοτάλη υπό Μιχαήλ Α. Τράικα

475. Αντεστραμμένη Πυραμίδ

+ = Διάσημος γυνή τής αρχαίας.
+ = Είδος χύματος.
+ = Άγριον έίδον.
Οι σταυροί Προφήτης Έβραιος.
*Βοτάλη υπό τού Μισοφθ Μανδολινιστού

476. Έπιγραφή

ΑΝΩ ΠΟΥ
ΜΥΔ ΟΚΣ
ΑΙΔ ΕΠΙ
ΚΑΡ ΑΙΡ
ΙΑΚ ΘΕΩ

Ζητείται ή ανάγνωσις τής έπιγραφής ταύτης.

*Βοτάλη υπό τής Χερσής Καρδίας

477. Αριθμητική διά Δέξων

Μέρος φυτού—ζών άγριον = Σύνδεσμος +
Ατίμητον—άπαγορευτικόν= Έρωτηματ. +
Ρήμα σύνθ.—ρήμα άπλούν=Μέρος τ. ποδός.

*Αθροισμα υπολόγιον : Θηβαία Βασιλόπαις.

*Βοτάλη υπό τής Βάρκας τού Κανάρη

478. Αυροστιχίς μετά Ποικίλης Αυροστιχίδος.

Τα μέν αρχικά των κάτωθι ζητουμένων λέξεων αποτελούν πόλιν τής Ελλάδος τό δε πρώτον γράμμα τής πρώτης, τό δεύτερον τής δευτέρας, τό τρίτον τής τρίτης και τό τέταρτον τής τετάρτης, χώραν τής Τουρκίας :

1; τού Νήσου Λιγαίου; 2. Ήμθεος ήρωας; 3. Έκ των επτά σοφών; 4. Πιτηνόν τής αύλής; 5. Νήσος τού Ιονίου.

*Βοτάλη υπό τής Χερσής Βουβέλας

479. Έλλειψοσύμφωνα

η - ει - εα - αεαεαι

*Βοτάλη υπό τής Αιγυπτίας Πραγματοσής

480. Γρίφος

Ρωσσία
Γ' Ίαπωνία Σερβία
Έλλάς ΔΟΥ Γαλλία
Ιταλία Κίβερια
Τουρκία
*Βοτάλη υπό τής Ευλάκτιους

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευματικών Ασκήσεων τού φύλλον 38

386. Κερασούς (χέρας, ούς.)—387. Σουρής (σου, ρίς.)—388. Πιάδος—Πάρος.

389.

Α
ΔΡΑ
ΕΡΑΤΙΟ
ΟΡΑΤΙΟΣ
ΑΜΑΖΟΝΙΟΣ
ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΣ
Νίκος (ό Πλάτων Η ΚΩΣτούλα...)—392.
Αρχή σοφίας φόδος Κυρίου.—393. ΧΡΙΣ-
ΜΩΝ, ΧΕΛΩΝΗ (Χείρων, ΡΕΝαι, ΕΛ-
Λας, Μίνιλι, Ωκεανός, Νατάλι.)—394.
Ουδέν καίνον υπό τόν ήλιον.—395. Η Άμε-
ρικη εις ήμισυ. (α με ριχ - εν - ναί έπ
ήρ - ός.)

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Βιβλία τεχνικά, μορφωτικά και ήθικά, εκδοθέντα υπό τής «Διαπλάσεως των Παιδών».

*Ο Άγγελος τής Αγάπης (60 εικόνες) φρ. 6. Χρυσόδ. φρ. 8.

Τό Βιβλίον τής Συμπεριφοράς, φρ. 0,60.

Τό Θύμα τού Φόδου, (20 εικόνες) φρ. 3,50. Χρυσόδ. φρ. 5.

Λεοντομα μικρών μυστικόν, Έκαστον τετραδίων φρ. 0,15

Δέση 7 τετραδίων φρ. 1,—

Δέση 15 τετραδίων φρ. 2,—

Δέση 25 τετραδίων φρ. 3,—

Η Μυροναία, (21 εικόν.) φρ. 3,50. Χρυσόδ. φρ. 5.

Η Μούσα των Παιδών (ποιήματα) φρ. 1,50. Χρυσόδ. φρ. 2,50.

Η Νίνα (20 εικόνες) φρ. 3,50. Χρυσόδ. φρ. 5.

Παιδικά Διάλογα (Κοινοίδιον) Σειρά Α' φρ. 1,20. Σειρά Β' φρ. 1,20.

Παιδικόν Θέατρον (Σεναπούλον) φρ. 2.

Παιδικόν Πνεύμα (3 τομίδια) έκαστον φρ. 0,50. Χρυσόδετα τα 3 όμοιά, φρ. 2,50.

Ήδως ο Νικίου (24 εικόνες) φρ. 3,50. Χρυσόδ. φρ. 5.

Ο Πυρροπόλις (24 εικόνες) φρ. 3,50 Χρυσόδ. φρ. 5.

Υπό Πατριδός (35 εικόνες) φρ. 3,50. Χρυσόδ. φρ. 5.

Ο Φώτης. Έμπητρον Διήγημα υπό Χρ. Σαμαρταίου, φρ. 0,60.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Παιδικός Σελίδες, Η. Σ. Δέλα : «Γιά την Πατρίδα, Καρδιά τής Βασιλοπούλας». Πωλείται στό Βιβλιοπωλείον «Έστίας» Στο Λονδίνο, τυπογραφεύον Βελόνη 18, 19, 20. Appold Street, E. C. (Γ, 184-8)

Αναλλάσσω μουσικά τεμάχια πανταχόθεν.—ΠΟΤΗΣ ΚΑΤΣΑΡΙΣ, Καλάμα. (Γ, 189)

Τό Κράτος των Ανθών. Πληροφοριαί κτλ. Μικρομύγα Ρ. Ρ. Αθήνας.

Σέ κοροϊδίαμε! Ίδιότροπος Σαφιδούλα. Έτσι λοιπόν, δέν θά λάβης μέρος στην κωμωδία ; Πάντα Ίδιότροπος.—Μικρομύγας, Εδώνάκι. (Γ, 191)

Αντί ώρατου Δελταρίου, στέλλω τρία Σεκαρδιστικώτατα.—Messenger Hermés, Kafri - el - Zayat (Egypte) (Γ, 192)

Φοιτητής των μαθηματικών άριστών γνώσεων Ζητεί παραδόσεις εις μαθητάς Γυμνασίου και Έλληνικού Σχολείου. Πληροφοριαί παρ' ήμιν. (Γ, 193)

ΕΡΓΑ ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
[Φαίδωνος]

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ—ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ—ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ—ΣΕΙΡΑ ΤΡΙΤΗ
ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΣΤΕΦΑ, μυθιστόρημα

Τέσσαρα κομψότατα δημοίμορφα βιβλία, με καλλιτεχνικόν εξάφυλλον, επί καλού γράφου, εκ 200 σελίδων.

Έκαστον δε. ή φρ. 3.

Και τα τέσσαρα μαζί, δε. ή φρ. 10

Στέλλονται επί συστάσει άμέσως, προς τόν έμβόλιον τό αντίτιμον διά ταχυδρομική έπιταγή, προς τόν κ. Γρηγ. Ξενοπούλον, 38 όδός Εθνεγίδου, Αθήνας.

ΕΒΔΟΜΗΘΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ ΠΑΙΓΝΙΟΥ ΤΟΥ 43 ΦΥΛΛΟΥ (Ίδε την λύσιν εις την σελίδα 369)

ΑΘΗΝΩΝ * Ν. Ν. Προετόπουλος, *Α. Β. Σαυράνης, Μαρία Ι. Παπαδάκη, Βασιλ. Δ. Κουκουράς, Ρίκα Ν. *Αρκεποπούλου.

ΕΠΑΡΧΙΚΩΝ
ΑΓΡΙΝΙΟΥ * Γουλιέλμος Παναγοπούλου.
ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΟΥ * Κωνστ. Η. Σπυριδιών.
ΚΕΡΚΥΡΑΖ * Ελ. Σ. Παναγοπουλοπούλου, Ιω. Χρήστος, Σπυρ. Θ. Βλαχίτης, Μίλας Νικόλας.
ΜΕΣΣΟΛΟΓΓΙΟΥ * Γωβ. Γ. Πρωτόκλης.
ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ * Αρχιεπίσκοπος Μ. Παναγός.
ΣΠΑΡΤΗΣ * Α. Γ. Βαλασάκης.
ΣΥΡΟΥ * Φ. Χρ. Μουγγιούπουλος.
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ * Α. Μ. Σερράκης, (41; 42, 43).
ΧΑΛΚΙΔΟΣ * Κωνστ. Δ. Σαυματιάδης, Κλειομένη Η. Παπακαυριάδου, Παν. Γούσιος.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ
ΑΔΡΙΑΝΟΥΠΟΛΕΩΣ * Εθνομνήστης Αεκαυριάδου (41).
ΒΕΙ ΜΑΡΗΣ * Α. Κ. Ράλλης (41).

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ
Τών εθροντων θεσθη την λύσιν τα δίωματα έπισημον εις την Κληρονομία και Εκπαίδευση ή ΜΑΡΙΑ Ι. ΠΑΠΑΔΑΚΗ, όδός Ξενοπούλου 36, εν Αθήναις, ή όποια έπιταγήν διά μίαν τριμηνίαν. Πλεονέξει δεσφ. 1,20 διά τών προσεχών Διαγωνισμών.